

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE – 11. ČERVNA 2006

Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, skrze našeho Pána Ježíše Krista máme vírou přístup k naději, která neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. V tomto Duchu prosme:

L: BOŽE, V TROJICI JEDINÝ, VYSLYŠ NÁS.

- Prosme za svatou Církev, aby byla ve světě živým Božím lidem, shromážděným jedinou láskou Otce, Syna a Ducha svatého.
- Prosme za všechny, kdo byli křtem svatým povoláni do společenství trojjediného Boha, aby svou životní sílu hledali v Bohu a jeho všemohoucnosti.
- Prosme za všechny křesťanské rodiny, aby každodenní modlitbou a četbou Písma svatého poznávaly, že pramenem lásky živého společenství osob je trojjediný Bůh.
- Prosme za nás, zde přítomné, aby v nás rostla milost křtu, a přinášela hojné plody věrohodného svědectví naději.
- Prosme, aby úpěnlivá modlitba i bratrská pomoc Církve vnášely do trpících srdcí Kristova Ducha pokoje, smíření a lásky.
- Prosme za všechny věrné zemřelé, kteří žili nadějí, že dosáhnou slávy u Boha.

K: Otče, pohleď na tvář svého Syna a přijmi modlitbu této své rodiny, aby posílena darem tvého Ducha byla znamením a prvotinou lidstva, které má účast na trojjedinném tajemství tvé lásky. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

1. ČTENÍ – DEUT 4,32-34.39-40

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: (ptej se) od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes prikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

ŽALM 33

Hospodinovo slovo je správné, – spolehlivé je celé jeho dílo. – Miluje spravedlnost a právo, – země je plná Hospodinovy milosti. Jeho slovem vznikla nebesa, – dechem jeho úst všečen jejich zástup. – On totiž řekl – a stalo se, – on poručil – a vše povstalo. Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, – nad těmi, kdo doufají v jeho milost, – aby jejich duše vyrval ze smrti, – aby jim život zachoval za hladu. Naše duše vyhlíží Hospodina, – on sám je naše pomoc a štít. – Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, – jak doufáme v tebe.

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,14-17

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo

byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

EVANGELIUM – MT 28,16-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.

Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“

KŘEST DUCHEM

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Sv. Jan Křtitel křtil vodou, ale ohlašuje, že Ježíš přijde po něm, aby křtil Duchem svatým. Často je slyšet oprávněnou otázku: Jaký je v tom rozdíl? Katecheti mají stálou odpověď. Jenom křest Duchem je svátostný, to jest opravdově účinný. Ale ten první má tedy malou cenu? To zase nikdo nechce tvrdit. Jak tedy rozdíl mezi dvěma křty lépe vysvětlit? Já sám se to snažím vyjádřit dvěma výrazy: křest vodou je morální, křest Duchem je ontologický. Ale pak se mi smějí, že dělám to, co dělají učení lidé. Tomu, co nevědí, dají cizí jména a myslí si, že je to vyřešeno. Proto musíme začít od jiného konce, abychom pochopili slova, která užíváme.

Co je křest vodou? Je to očistný obřad známý z různých náboženství. Je symbolický. Voda očišťuje tělo. Kdo se dá pokřtít vodou, vyzná veřejně, že si je vědom svých chyb a špatných skutků a že má dobrou vůli se napravit. Říkáme také, že se chce obrátit. Uznal, že jde špatnou cestou, nechce v ní pokračovat, vrátí se nazpět. To je jistě vzácné a důležité rozhodnutí. Od toho okamžiku se jeho život změní. Banální příklad: student nestudoval, poslouchal muziku. Najednou zjistí, že jsou zkoušky blízko, začne horlivě studovat. Napraví se od toho jistého okamžiku, ale nenapraví už to, co je ztracené v minulých dnech. Ten, kdo nepozorností ztratil peníze, si začne dávat pozor, aby už je neztrácel, ale ztracené předtím už mu nikdo nevrátí.

V tomto smyslu si jsme vědomi, že se může každý člověk morálně obrátit, napravit. Je to radostné. Ale zůstane bolestná výčitka: věčná škoda toho ztraceného. Minulé chyby žádná voda neomyje. V Shakespearově tragédii *Macbeth* si vražedkyně stále umývá ruce a stále na nich vidí skvrny krve. Ale přesto lidé tuší, že by mohla existovat nějaká zázračná voda, která dokáže udělat víc. V Indii se chodí omývat k pramenům Gangu, předpokládají, že tam má voda víc moci odpouštět hříchy. Písmo svaté naopak tvrdí, že hříchy může opravdově odpustit jenom Bůh. V jakém smyslu? Nazveme to ontologicky. To znamená, že se celý člověk zachrání, že Bůh použije i pomýlené minulosti k tomu, aby sloužila k dobrému, k přiblížení k Bohu. Je-li morální obrácení jakoby vyzdravení z dlouhé nemoci, pak je to, které jsme nazvali ontologické, jakoby vzkříšení z mrtvých. Evangelium mluví o „narození znova“. Nemohl ta Ježíšova slova pochopit ani dobrý a upřímný učitel Božího zákona, jakým byl Nikodém: „Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit“ (Jn 3,4). Ale Ježíš trvá na svém: „Amen,

amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího“ (Jn 3,5).

Jsou tedy v křesťanském křtu dva prvky: omývání vodou jako symbol našeho vlastního rozhodnutí k nápravě morální a je tu také Duch Boží, který ontologicky, reálně napraví všechno, co jsme hříchem ztratili. Křest je svátost, tj. v lidské modlitbě se modlí sám Kristus, posílá svého Ducha, který je stvořitel a obnovitel země. Křest je spojen s pokáním a v této souvislosti je pokání radostná zvěst, příchod Božího království. „Čiňte pokání!“ bylo hlavní téma kázání svatého Jana Křtitele, který křtil vodou, ale jako prorok už viděl blízké doplnění svého poslání: „Já křtím vodou, uprostřed vás stojí ten, koho vy neznáte... Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm“ (Jn 2,26 násl.). Kdyby byl sv. Jan přítomen při svátostném křtu, který se koná v církvi, více méně by opakoval totéž.

Z toho pak plyne důsledek. Omývání vodou trvá jen chvíli, ale zůstává čisté tělo. Znamená-li naše morální rozhodnutí odřici se zla, i to může být vyslovena krátce, ale musí mít trvalé důsledky. Duch svatý je naopak věčně činný, nikdy nepřestává. Křest Duchem je tedy stále pokračování křtu vodou. V člověku je nová síla, která ho postupně a vytrvale přeměňuje, aby přecházel z života lidského do života Božího, Duch nás stále víc a víc zduchovňuje po celý život.

Projevuje se to na prvním místě v poznání. Jsme totiž stále vystaveni iluzím. Platon tvrdil, že smysly nám stále zastíňují pravdu. Křesťanská askese neobviňuje tělesné smysly, ale obžalovává tzv. mínění světa, které nás stále odvádí od pravdy Kristovy a vnucuje nám pravdy iluzorní, pomýlené. Užívá k tomu všech prostředků moderní publicistiky, propagandy. Vnucuje se nám např. všemi prostředky mínění, že je lidské právo to, co je vraždou. Podle zkušenosti je stále opakovaná lež všeobecným míněním. Jak je možné se tomu bránit? Omlouváme proto mládež, když jedná perverzně: „Nedivte se, vždyť nikde nic jiného neslyší a nevidí. Jsou ohlušení a zaslepeni.“ Jak jim pomoci? Možná nemají žádnou dobrou výchovu, nepotkali nikoho, kdo by jim promluvil k srdci. Ale pokřtění přece jen někoho mají. Je přímo v samém srdci: Duch svatý, který stále mluví hlasem svědomí a otvírá oči slepým. Děje se to někdy jakoby zázračně. Sami se tomu diví, že našli víru v prostředí, které ji vším možným způsobem popíralo.

Daleko podivnější bývá činnost Ducha svatého v našich náklonnostech. Sami to víme,

že jsme následkem hříchu nakloněni ke zlému. Jak špatné myšlenky nás napadají i v kostele i při modlitbě! Proč jsou reklamní tabule tak často pornografické? Protože ti, kdo je vyvěšují, vědí, že takové obrazy spontánně přitahují oči. Ale přesto máme sílu ubránit se. Je od Ducha svatého, který křtem přebývá v nás jako Duch

pravdy a spravedlnosti. Važme si tedy svého křtu, vracejme se k němu v myšlenkách vděčně. Úspěšně žít je umění rozvinout všechny vlohy, které člověk dostal při zrození. My jsme se zrodili znovu. Žijme v tom Duchu.

„PETR, SKÁLA NA KTERÉ KRISTUS ZALOŽIL SVOU CÍRKEV“

/promluva Benedikta XVI. při střeční generální audienci, 7. června 2006 na náměstí sv. Petra/

KÓPULÉ BAZILIKY SV. PETRA S NÁPÍSEM: „TY JSI PETR...“.

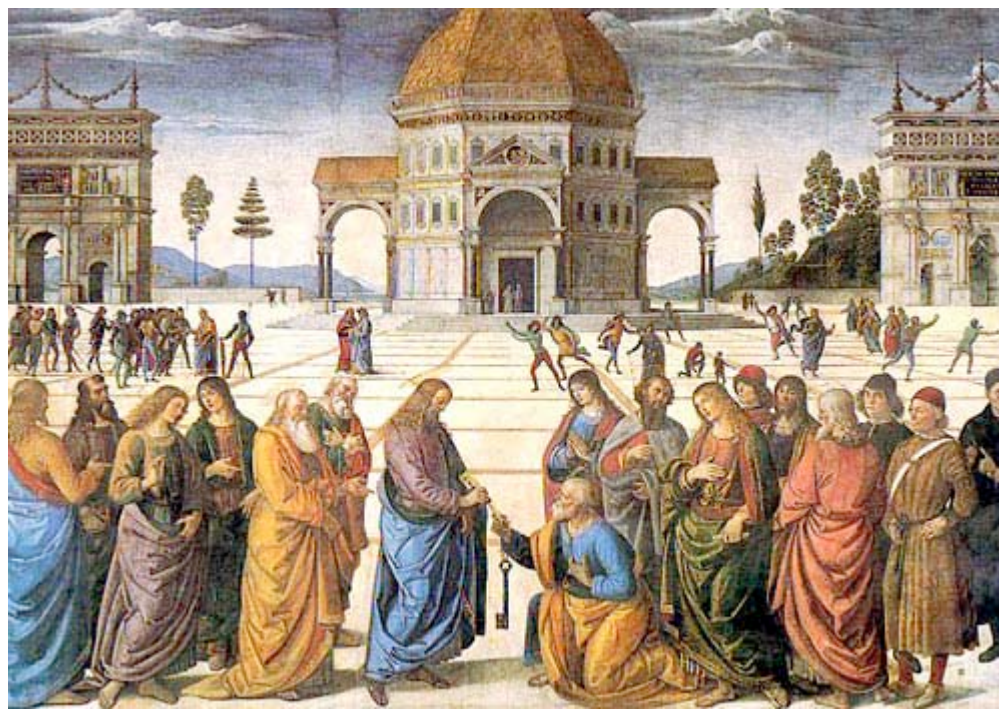
Drazí bratři a sestry,

znovu se vrátíme ke katechezím, které jsme začali letos na jaře. V poslední z nich, před čtrnácti dny, jsem mluvil o Petrovi jako o prvním z apoštolů; dnes se chceme ještě jednou vrátit k této velké a významné postavě Církve. Když evangelista Jan vypráví o prvním setkání Ježíše s Petrem, Ondřejovým bratrem, zaznamenává zvláštní skutečnost: Ježíš „na něj pohleděl a řekl mu: Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (to znamená Petr)“ (*Jan* 1,42). Nebylo zvykem, že by Ježíš měnil jména svým učedníkům. Odmyslíme-li pojmenování „synové hromu“, kterým za dané okolnosti označil syny Zedeovy (srv. *Mk* 3,17), ale kterého se už později neužívá, Ježíš nikdy nedal nové jméno žádnému ze svých učedníků. Učinil tak jen v případě Šimona, když ho nazval Kéfas, jménem, které pak se do řečtiny překládá *Petros*, latinsky *Petr*. Překládá se, protože nešlo pouze o jméno, ale o „poslání“, kterého se takto Petrovi od Pána dostalo. Nové jméno Petr se v evangeliích opakuje vícekrát a nakonec převáží nad původním jménem Šimon.

Tato skutečnost nabývá zvláštního významu, uvědomíme-li si, že změna jména ve Starém zákoně obvykle předcházela svěření nějakého poslání (srv. *Gen* 17,5; 32,28 násl., atd.). Z „moha náznaků totiž vyplývá Kristův záměr dát Petrovi zvláštní důležitost uprostřed sboru apoštolů: V Kafarnau jde Mistr bydlet do Petrova domu (*Mk* 1,29); když se kolem něj tísni

zástup na břehu Genezaretského jezera, Ježíš si mezi dvěma kotvícími loďkami vybírá tu, která patřila Šimonovi (Lk 5,3); když se za zvláštních okolností nechává Ježíš doprovázet pouze třemi učedníky, Petr je vždy ve skupině uváděn na prvním místě: tak tomu bylo při vzkříšení dcery Jairovy (srv. Mk 5,37; Lk 8,51), při Proměnění (srv. Mk 9,2; Mt 17,1; Lk 9,28), a konečně během agónie v Getsemanské zahradě (srv. Mk 14,33; Mt 16,37). Dále pak: na Petra se obracejí výběrčí chrámové daně a Mistr platí jen za sebe a za něj (srv. Mt 17,24-27); Petrovi jako prvnímu umývá nohy při Poslední večeři (srv. Jan 13,6) a jenom za něj se modlí, aby jeho víra neochabla a mohl v ní pak utvrzovat ostatní učedníky (srv. Lk 22,30-31).

Ostatně, sám Petr si uvědomuje toto své zvláštní postavení: je to on, kdo často mluví i jménem ostatních, když žádá o vysvětlení obtížného podobenství (Mt 15,15), anebo přesného významu přikázání (Mt 18,21) či formálního příslibu odměny (Mt 19,27). Je to především on, kdo vystupuje jménem všech a řeší jisté rozpačité situace. Například když Ježíš, zarmoucený nad tím, že zástup nepochopil řeč o „chlebě života“, se ptá: „Chcete i vy odejít?“, Petrova odpověď je rozhodná: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života“ (srv. Jan 6,67-69). Stejně rozhodné je i vyznání víry, které ještě jménem všech dává u Césareje Filipovy. Na Ježíšovu otázku: „A za koho mne pokládáte vy?“, Petr odpovídá: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (Mt 16,15-16). V odpověď tehdy Ježíš

pronáší slavnostní prohlášení, kterým jednou provždy definuje Petrovu úlohu v Církvi: „Ty jsi Petr (Skála) a na této skále postavím svou Církev... Tobě dám klíče nebeského království, a co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi; co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi“ (Mt 16,18-19). Tři metafor, které Ježíš zmiňuje, jsou samy o sobě velmi

jasné: Petr bude *skalnatým základem*, na němž spočine stavba Církve; bude mít *klíče* nebeského Království, aby otvíral či zavíral tomu, koho bude považovat za spravedlivého; konečně bude moci *svazovat* nebo *rozvazovat* ve smyslu, že bude moci ustanovit či zakázat to, co bude považovat za nezbytné pro život Církve, která je a zůstává kristovou. Je stále Církví Kristovou ne Petrovou. Tak plasticky zřejmými obrazy popisuje to, co pozdější zamyšlení označí výrazem „jurisdikční primát“.

S tímto výsadním postavením, které mínil Ježíš Petrovi udělit, se setkáváme i po zmrtvýchvstání: Ježíš pověřuje ženy, aby přinesly zprávu Petrovi, odděleně od ostatních apoštolů (srv. Mk 16,7); Magdaléna běží k němu a k Janovi, aby je informovala o tom, že je kámen od hrobu odvalen (srv. Jan 20,2) a Jan mu přenechá místo, když oba přijdou k prázdnému hrobu (srv. Jan 20,4-6); Petr bude mezi apoštoly prvním svědkem zjevení

Zmrtvýchvstalého (srv. *Lk* 24, 34; *1 Kor* 15,5). Tuto jeho úlohu, s rozhodností zdůrazněnou (srv. *Jan* 20,3-10), vyznačuje kontinuita mezi výsadním postavením, které měl ve sboru apoštolů a které bude mít nadále ve společenství, které se zrodilo s velikonočními událostmi, jak dokládá kniha Skutků apoštolů (srv. 1,15-26; 2,14-40; 3,12-26; 4,8-12; 5,11-29; 8,14-17; 10; atd.). Jeho postoj je považován za natolik významný, že se stává středem sledování ale i kritik (srv. *Sk* 11,1-18; *Gal* 2,11-14). Na tzv. Jeruzalémském sněmu zaujímá Petr řídicí funkci (srv. *Sk* 15 a *Gal* 2,1-10) a právě proto, že je svědkem pravé víry, sám Pavel mu přiznává jistý „primát“ (srv. *1 Kor* 15,5; *Gal* 1,18; 2,7 násl.; atd.). Dále pak skutečnost, že řada klíčových textů vztahujících se na Petra odkazuje ke kontextu Poslední večeře, při níž Kristus uděluje Petrovi službu utvrzovat bratry (srv. *Lk* 22,31 ad.), ukazuje, že Církev, která vzešla z velikonoční památky slavené v eucharistii, má jeden ze svých konstitutivních prvků ve službě, svěřené Petrovi. Tento kontext Petrova primátu při Poslední večeři, ve chvíli ustanovení Eucharistie, Pánovy Paschy, ukazuje i na poslední význam tohoto primátu: Petr musí být po všechny časy strážcem společenství s Kristem; musí vést ke společenství s Kristem; musí se starat o to, aby se síť neprotrhla a tak mohlo přetrvávat všeobecné společenství. Jedině společně můžeme být s Kristem, který je Pánem všech. Petrovou odpovědností je tak zaručovat Kristovou láskou společenství s Kristem a vést k uskutečňování této lásky v každodenním životě. Modleme se, aby Petrův primát, svěřený prostým lidem, byl vždy vykonáván v tomto původním významu, jak si přál Pán, a tak - ve svém pravém smyslu - mohl být stále více uznáván bratřími, kteří s námi ještě nejsou v plném společenství.

„Altötting ist das Herz Bayerns und eines der Herzen Europas“

V závěru střeďeční generální audience převzal Benedikt XVI. čestné občanství německého města Altöttingu, známého jako „mariánské srdce Bavorska, jeho rodné země. Na tomto místě, které leží nedaleko rodiště Josepha Ratzinger (Marktl am Inn) se nachází svatyně, která byla původně kaplí zbudovanou kolem roku 700, o níž legenda vypráví, že se tu nacházela křtitelnice, v níž biskup Rupertus ze Salzburgu udělil křest prvnímu bavorskému knížeti. Kolem roku 1330 dospěla do města socha zobrazující „Madonu s Dítětem“, a ihned byla přenesena do této kaple. V roce 1489 tu pak došlo ke dvěma zjevením Panny Marie.

Po zprávách o dvou zázračných uzdraveních, začali ještě téhož roku proudit do Altötting první poutníci. A od té doby poutě neustaly.

Ve svatyni se uctívá zázračná socha z lipového dřeva, zvaná „Černá Madona“. Byla vytesána někdy kolem roku 1300 a tmavý odstín dostala díky kouři svící, jež neustále planou před tímto obrazem.

Při setkání s německou delegací v aule Pavla VI. ve Vatikáně, - v čele se starostou Altöttingu, který mu mj. předal stříbrný klíč od městských bran, svatojakubskou mušli a plášť poutníka, - papež vzpomněl na příběh z mládí, kdy potom co se spolu s bratrem vrátili „živí a zdraví z války“, jejich 68-letý otec „se pěšky vydal na pouť z Traunsteinu do Altötting (asi 225km), aby poděkoval Matce Boží za záchranu svých synů“.

Benedikt XVI. poté připomněl „nezapomenutelnou pouť, kterou k německé svatyni vykonal v roce 1980 Jan Pavel II., během níž mohl papež Wojtyla „poznat katolické srdce Bavorska“.

„Před několika lety – dodal Svatý Otec – jsem mohl doprovázet pěší pouť, která putoval z Řezna a při té příležitosti jsem do hloubky pochopil, čím pouť skutečně je“.

„Není pouze ‘pěším putováním’, ale je ‘putováním srdce’, není poutí vnější, ale vnitřní... Uprostřed námah a obtíží tohoto putování, je nakonec velká radost, že jsme přišli k Matce Milosti, že jsme se s ní v tichu svatyně setkali... Jsem vděčný za to, že se Altötting stal po staletí kustodem tohoto dávného dědictví, které tak zůstává stále živé, stále stejné a přece stále nové: dávné a nové místo setkání s Matkou Páně a tedy místo obnovy našeho života.“

„Prostřednictvím tohoto čestného občanství, jsem i já zcela zvláštním způsobem součástí Altöttingu. Bavorští panovníci rozhodli, aby se jejich srdce po smrti uchovávalo v této svatyni. Víím, že takto je mé srdce ještě definitivněji u Matky Boží a že Ona na mne bude shlížet a povede mne na mé pouti“.

Bavorská svatyně je místem, které bylo Josephu Ratzingerovi zvlášť drahým. Ve svém životopise „Můj život“ vzpomíná na svatyni v souvislosti s dávným dětstvím. Píše: „Právě v letech mého dětství se zaskvěla v novém jase, když byl beatifikován a později kanonizován Konrád z Parzhamu, svatý fráter vrátný. V tomto vlídném a skromném člověku jsme spatřovali ztělesnění našeho lidu, vedeného vírou k uskutečňování svých nejkrásnějších možností“.

Když byl kardinál Ratzinger zvolen papežem, starosta Altöttingu, Herbert Hofauer, přinesl 24. dubna 2005 nově zvolenému papeži kopii Černé Madony. Tehdy mu Svatý Otec poděkoval slovy: „**Altötting je srdcem Bavor a jedním ze srdcí Evropy**“.

Benedikt XVI. už dostal čestné občanství Marktlu am Inn, Traunsteinu a Pentlingu. Čestné občanství se chystá udělit i město Řezno u příležitosti cesty Benedikta XVI. do Bavorska, nadcházejícího 10.-14. září.

Navíc 11. září se Svatý Otec odebere do Gnadenkapelle mariánské svatyně v Altötting, kde se pomodlí před sochou Madony a pak bude na náměstí předsedat mši svaté.

„We celebrate the victory of life“

Ve středu, 7. června 2006, se rozzářilo římské Koloseum: pro organizace usilující o zákaz trestu smrti se zaskvěl nový den. Filipíny se totiž staly 89. státem světa, který zrušil hrdelní trest. K rozhodnutí došlo včera po jednomyslném hlasování senátu, který poté, co v roce 1994 byl pro některé zločiny znovu zaveden trest smrti, činí trvalým moratorium z roku 2000, vyhlášené po rozhodném tlaku vlivné katolické Církve, Evropské Unie a aktivistů za lidská práva.

Filipínská prezidentka, Gloria Macapagal Arroyo, vyjádřila své

nadšení při podpisu dekretu: „**Slavíme vítězství života** a děkuji kongresu, že jednal rychle a vyloučil tak z trestního zákoníku tak krutý trest“. Současně však prezidentka ujistila národ, že změna 1200 rozsudků smrti na doživotí, nijak neovlivní boj proti kriminalitě: „nelze se mýlit – dodala Arroyo – protože vedle tohoto zrušení dojde k posílení zákona na všech frontách“. Ve svém prohlášení pak dále říká: „Není to vítězství zločinců ..., nýbrž jasný důkaz toho, že Filipínci mají úctu k posvátnosti lidského života... Naléhavě žádáme naše náboženské představitele, aby pomohli vládě při mravní a duchovní proměně odsouzených... Prosme za to Boha a neustávejme v modlitbě za pokoj, harmonii a solidaritu ve společnosti.“

Tímto rozhodnutím se do zákonodárství přijímá jeden z největších bojů Církve, která byla vždy přesvědčena, že je třeba hledat jiné cesty, jak chránit společnost.

„Jako křesťané – říká Mons. Pedro Arrigo, předseda biskupské rady pro pastorační péči ve věznicích – jsme přesvědčeni, že zločincům musí být dána příležitost k lítosti, změně života, postojů, a uložení trest za to, co spáchali“. Zrušení trestu smrti je satisfakcí i pro mnoho organizací

na obranu lidských práv. Komunita sv. Jiljí konstatovala, že „toto rozhodnutí vzdává hold filipínskému národu a těm, kdo mu vládnou“ a „je významnou událostí a rozhodujícím zvratem na cestě ke zrušení trestu smrti ve světě“. Odtud pak přání, aby „příklad Filipín osvětlil vlády těch zemí, které ještě mají trest smrti a přivádí je k tomu, aby přehodnotili své trestní řády ve smyslu dočasného či definitivního zrušení trestů smrti“. Stejný ohlas přišel i z organizace „Nikdo nevztahuj ruku na Kaina“ a od Amnesty International. V jejich nótě se říká, že „Filipíny významně přispěly ke světovému úsilí o zrušení trestu smrti.“ Současně Amnesty International vybízí ke stejnému rozhodnutí i ostatní krajiny regionu.

RADOST Z VÍRY A VÝCHOVA NOVÝCH GENERACÍ

V pondělí odpoledne, v bazilice sv. Jana v Lateráně zahájil Benedikt XVI. práce diecézního církevního shromáždění, které bude probíhat od 5.- 8. června na téma: „Radost z víry a výchova nových generací“. Ve svém zamyšlení papež připomněl, že: „Vychovávat nové generace k víře je významným a zásadním úkolem, který se týká celého církevního společenství“, a vzhledem k tomu, že se stal „zvláště obtížným“, právě proto je „tím důležitější a o to naléhavější“.

„Jistota a tato radost, že jsme Bohem milováni musí být jistým způsobem hmatatelná a konkrétní pro každého z nás, zvláště pak pro mladé generace, které vstupují do světa víry“.

Svatý Otec zdůraznil, že je „nevyhnutelné, aby nové generace mohly udělat zkušenost Církve jako společenství přátel, kterým se dá skutečně věřit, kteří jsou nablízku ve všech situacích a okolnostech života, ... společenství, které nás neopustí dokonce ani ve smrti, protože v sobě nese příslib věčnosti“.

„Zvláště dospívající a mladí“ – pokračoval papež – „je třeba osvobodit od rozšířeného předsudku, že křesťanství – svými příkázáními a zákazy, klade příliš mnoho překážek radosti z lásky, zvláště pak brání plnému zakoušení štěstí, jež ve vzájemné lásce nacházejí muž a žena. Naopak, víra a křesťanská etika nechtějí lásku uhaset, ale uzdravit ji, posílit a učinit skutečně svobodou: právě to je smyslem deseti příkázání, která nejsou sérii zákazů, nýbrž velkým „ano“ lásce a životu. Lidská láska totiž potřebuje očistění, zranění a rovněž překročení sebe samé, aby se mohla stát plně lidskou, aby mohla být základem pravé a trvalé radosti, a tak odpověděla na onu věčnou otázku, kterou v sobě nosí a které se nelze zříci, aniž by zradila sebe samu. Právě toto je podstatným důvodem, proč se láska mezi mužem a ženou plně uskutečňuje pouze v manželství“.

Benedikt XVI. ještě podotkl, že „ústřední postavení musí zaujímat otázka pravdy. ... Ve víře totiž přijímáme dar, kterým Bůh dává sebe sama, když se zjevuje nám – tvorům učiněným k jeho obrazu; přijmeme tuto Pravdu, kterou naše mysl nedokáže do důsledku obsáhnout a vlastnit, ale která právě proto rozšiřuje horizont našeho poznání a umožňuje nám dospět k Tajemství, do nějž jsme ponořeni a znovu najít v Bohu konečný smysl naší existence“.

Další dimenzí víry, pokračoval papež, je „svěření se druhé osobě: ne kdejaké, ale Ježíši Kristu a Otci, který ho poslal. ... On naplňuje naše srdce, rozšiřuje ho a zahrnuje radostí, vede naši mysl k neprobádaným horizontům, poskytuje naší svobodě svůj rozhodný impuls, když ji pozvedá z tísní egoizmu a činí schopnou opravdové lásky“.

Při následném odkazu na pokroky vědy, papež konstatoval, že tyto: „se nezdá předstíhat jako protichůdné k pravdám víry, a tím působí zmatek a ztěžují přijetí křesťanské pravdy... Proto dialog mezi vírou a rozumem, je-li veden s upřímností a striktností, nabízí možnost mnohem účinněji a přesvědčivěji přijmout rozumnost víry v Boha – ne v Boha

jakéhokoliv, ale v toho Boha, který se zjevil v Ježíši Kristu a tak ukázat, že v samotném Ježíši Kristu tkví naplnění všech skutečných lidských tužeb“.

Zdůraznil, že kromě zkušenosti víry „existuje ještě jeden privilegovaný prostor, v němž se toto setkání uskutečňuje přímým způsobem“, prostor, kterým je „modlitba“. Papež se pak k římské diecézi obrátil s výzvou: „Žádám celou milovanou římskou církev, zvláště zasvěcené osoby, především v klauzurních klášterech, aby s vytrvalostí dlely na modlitbách, duchovně spojeni s Marií naší Matkou, aby adorovaly živého Krista v Eucharistii, aby stále více byly zahleděny do Něj, který je náš bratr a skutečný přítel, snoubenec Církve, Bůh věrný a milosrdný, který nás miloval jako první. Tak budete vy, mladí, připraveni a ochotni přijmout jeho povolání, jestliže vás chce zcela pro sebe v kněžství nebo v zasvěceném životě.

Podle toho, nakolik se živíme Kristem a jsme do něj zamilováni“ – uzavřel papež, - „pozorujeme i ve svém nitru podnět přivádět jiné k Němu: radost z víry totiž nemůžeme držet pro sebe, musíme ji předávat. To se stává mnohem silnější a naléhavější v přítomnosti onoho podivného opomíjení Boha, které dnes existuje v rozsáhlých částech světa, a do jisté míry i tady v Římě“.

Papež Benedikt XVI. k 50. výročí encykliky „*Haurietis aquas*“

Slova proroka Izaiáše – „Budete vážit vodu s radostí z pramenů spásy“ (Iz 12,3) – jimiž začíná encyklika, kterou Pius XII. připomněl 100. výročí rozšíření svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova na celou církev, - dnes, 50 let poté, neztratila nic ze svého významu. V šíření úcty k Ježíšovu Srdci, encyklika *Haurietis aquas* vybízela věřící, aby se otevřeli tajemství Boha a jeho lásky, a nechali se jí proměnit. Po padesáti letech zůstává stále aktuálním úkolem křesťanů, aby pokračovali v prohlubování svého vztahu k Ježíšovu Srdci, a tak v sobě oživilí víru ve spásnou Boží lásku a stále více jej přijímali do svého života.

Vykupitelův probodený bok je pramenem, na nějž odkazuje encyklika *Haurietis aquas*: z tohoto pramene musíme čerpat, abychom dosáhli pravého poznání Ježíše Krista a hlouběji zakusili jeho lásku. Tak dokážeme lépe pochopit, co znamená poznat v Ježíši Kristu Boží lásku, *zakusit ji* v pohledu upřeném na Něj, až tak, že zcela žijeme ze zkušenosti jeho lásky, abychom pak o ní mohli *vydávat svědectví* jiným. Vskutku, abych použil výrazu mého ctihodného předchůdce Jana Pavla II., „v blízkosti Kristova Srdce se lidské srdce učí poznávat pravý a jediný smysl života a vlastního údělu, chápat hodnotu vpravdě křesťanského života, vystříhat se jistých zvráceností srdce, spojovat synovskou lásku k Bohu s láskou k bližnímu. Tak – a to je pravá náprava, kterou žádá Srdce Spasitele – na troskách, nahromaděných nenávistí a násilím, bude moci být vybudována civilizace Kristova Srdce“ (*Insegnamenti*, díl. IX/2, 1896, str. 843).

Poznat Boží lásku v Ježíši Kristu

V encyklice *Deus caritas est* jsem citoval slova prvního listu svatého Jana: „My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám a uvěřili jsme v ni“, abych tak zdůraznil, že počátkem křesťanského života je setkání s Osobou (srv. č.1). neboť Bůh se ukázal tím nejhlubším způsobem skrze vtělení svého Syna, když se v Něm stal „viditelným“, a ve vztahu s Kristem můžeme poznat, kdo je skutečně Bůh (srv. encyklika *Haurietis aquas*, 29-41; enc. *Deus caritas est*, 12-15). A dále: protože Boží láska našla svůj nejhlubší výraz v daru, v němž Kristus obětoval svůj život za nás na kříži, a především při pohledu na jeho utrpení

a smrt můžeme stále jasněji poznávat bezmeznou lásku, jakou nás miluje Bůh: „Bůh totiž tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný“ (*Jan 3,16*).

Toto tajemství Boží lásky k nám navíc není pouze obsahem kultu a zbožné úcty k Ježíšovu Srdci: je současně obsahem každé pravé spirituality a křesťanské zbožnosti. Je tedy důležité zdůraznit, že základ této úcty je dávný jak samo křesťanství. Být křesťanem totiž bylo možné jen díky pohledu upřenému na kříž našeho Spasitele, „na Toho, koho probodli“ (*Jan 19,37*; srv. *Zach 12,10*). Encyklika *Haurietis aquas* proto právem připomíná, že rána v boku i rány po hřebech byly pro mnoho duší znamením lásky, která stále výrazněji utvářela jejich život (srv. č. 52). Poznání Boží lásky v Ukřižovaném se jim stalo vnitřní zkušeností, která jim dala spolu se svatým Tomášem vyznat: „Pán můj a Bůh můj!“ (*Jan 20,28*), a umožnila jim dosáhnout hlubší víry v bezmezném přijetí Boží lásky (srv. enc. *Haurietis aquas*, 49).

Zakoušet Boží lásku v pohledu upřeném na Srdce Ježíše Krista

Hlubší význam této úcty k Boží lásce se projevuje pouze když si pozorněji uvědomíme její přínos nejen pro poznání, ale také a především k osobní zkušenosti této lásky v důvěrné oddanosti jeho službě (srv. enc. *Haurietis aquas*, 62). Zkušenost a poznání nelze pochopitelně od sebe oddělovat: vzájemně na sebe odkazují. Je však třeba zdůraznit, že pravé poznání Boží lásky je možné pouze v kontextu postoje pokorné modlitby a velkorysé ochoty. Vycházejíc z tohoto vnitřního postoje, se pohled, spočívající na kopím probodeném boku, proměňuje v tichou adoraci. Pohled na Pánův probodený bok, z něhož vytryskla „krev a voda“ (srv. *Jan 19,37*), nám pomáhá poznat množství darů milosti, které odtud pramení (srv. enc. *Haurietis aquas*, 34-41) a otvírá nás všem formám křesťanské zbožnosti, jež jsou obsaženy v úctě k Ježíšovu Srdci.

Víra, chápaná jako plod zakoušené Boží lásky je milostí, Božím darem. Člověk však bude moci zakoušet víru jako milost jen do té míry, nakolik ji ve svém nitru přijme jako dar, z něhož se snaží žít. Kult Boží lásky, k němuž encyklika *Haurietis aquas* věřící vyzývá (srv. *tamtéž*, 72), nám má pomoci mít stále na paměti, že On vzal na sebe toto utrpení dobrovolně „pro nás“, „pro mě“. Když tento kult provozujeme, nejen s vděčností uznáváme Boží lásku, ale dále se této lásce otvíráme, aby tato stále více utvářela náš život. Bůh, jenž vylil svou lásku „do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (*Řím 5,5*), nás neúnavně vybízí, abychom jeho lásku přijali. Prvním cílem této výzvy zcela se darovat Kristově spasitelné lásce a zasvětit se jí (srv. *tamtéž*, č. 4) je tedy vztah s Bohem. Proto také tento kult, zcela obrácený k Boží lásce, která se za nás obětuje, má nenahraditelnou důležitost pro naši víru a pro náš život v lásce.

Žít a vydávat svědectví o zakoušené lásce

Ten, kdo vnitřně přijme Boží lásku, je jí utvářen. Zakoušenou Boží lásku člověk prožívá jako „povolání“, na které má odpovědět. Pohled obrácený k Pánu, který „vzal na sebe naše slabosti a nesl naše nemoci“ (*Mt 8,17*), nám pomáhá stávat se pozornějšími k utrpení a potřebám druhých. Kontemplace, adorující kopím probodený bok, nás činí citlivějšími k spásné Boží vůli. Činí nás schopnými svěřit se jeho spásné a milosrdné lásce a současně nás posiluje v touze podílet se na jeho díle spásy a stát se jeho nástroji. Dary, kterých se nám dostalo z otevřeného boku, z něhož vytryskla „krev a voda“ (srv. *Jan 19,34*), působí, že se i náš život stává pro druhé pramenem, z něhož vyvěrají „prameny živé vody“ (*Jan 7,38*) (srv. enc. *Deus caritas est*, 7). Zkušenost lásky, načerpané z kultu probodeného boku

Vykupitele nás chrání před rizikem zahledění do sebe sama a činí nás ochotnějšími k životu pro druhé. „Z toho jsme poznali lásku: že vydal svůj život za nás, proto i my musíme dávat život za své bratry“ (1Jan 3,16) (srv. enc. *Haurietis aquas*, 38).

Odpověď na přikázání lásky je možná jen ze zkušenosti, že tuto lásku nám Bůh daroval jako první (srv. enc. *Deus caritas est*, 14). Kult lásky, který se stává viditelný v tajemství kříže, zpřítomňovaný při každém eucharistickém slavení, je tedy základem k tomu, abychom se mohli stát lidmi schopnými milovat, dávat se (srv. srv. enc. *Haurietis aquas*, 69) a tak se stávat nástrojem v Kristových rukou: jediné tak můžeme být věrohodnými hlasateli jeho lásky. Tato otevřenost Boží vůli se však musí v každé chvíli obnovovat: „Láska není nikdy ‘konečná’ a ‘úplná’“ (srv. *Deus caritas est*, 17). Pohled na „kopím probodený bok“, v němž se zračí bezmezná spásná Boží vůle, proto nelze považovat za pomíjivou formu kultu či zbožnosti: adorace Boží lásky, která našla v symbolu „probodeného srdce“ svůj dějinný výraz zbožnosti, zůstává pro živý vztah s Bohem neodmyslitelnou (srv. enc. *Haurietis aquas*, 62).

Na okraj některých reakcí na slova papeže v Auschwitz-Birkenau

Papež v zemi svého předchůdce: v zemi, která skoro půl století, od roku 1939 až do osvobození neznala než otroctví a utrpení. Kněz, Němec v zemi, po níž jeho krajané šlapali a kterou mučili. Tam, v centru zla povýšeného na životní a vládní systém, v osudovém Auschwitz-Birkenau, papež mluvil za celý svůj národ i sám za sebe, když se tázal Boha – jak se vůbec může křesťan ptát – proč mlčel? Vzdělaný a starý kněz, hluboký a vytříbený teolog, se na okamžik vrátil do dětství, podrobeného

krutému duševnímu násilí, mnohem zruďnějšímu než je ono fyzické; vždyť nejhrůznějším hříchem světa je vždy ten, který je proti duchu: přemýšlel nad nejcivilizovanějším a nejpracovitějším národem Evropy, nakaženým jedem rasizmu, na vážné a hluboké německé křesťanství, zvrácené nihilistickým pohanstvím; snad se rozpomněl i na chvíle, kdy se jako dítě skláněl nad školními knihami, jež mu měly předávat moudrost, ale které se samy staly mocnými nástroji oné morální zvrácenosti, nemoci ducha. Strašlivý hákový kříž, – jde o dávný symbol, který nacházíme i v katakombách - tak podobný a přece tak v rozporu s křížem Kristovým.

Nepřijmeme-li papežova slova, jimiž označuje nacistické představitele za hordu zločinců, kteří svedli a morálně znásilnili německý národ, a přistoupíme na Habermasovu tezi o kolektivní odpovědnosti, potom paradoxně končíme tím, že nacházíme omluvu pro Hitlera a jeho spolupracovníky; a tím de facto konstatujeme – aniž bychom to výslovně připustili – že souhlas Němců s nacizmem byl upřímný a dobrovolný, a v mezích i svobodný; a že tedy koneckonců vládnoucí nacistická garnitura byla tou, kterou si zasloužili a která je právem reprezentovala.

Ovšem tak tomu nebylo. Nacizmus se nezrodil v zakouřených bavorských pivnicích, ani se neživil novopohanskými a wagnerovskými mýty: ke zrodu jej přivedl slepý egoizmus

vítězů, kteří dohodami ve Versailles, a poté sérií tlaků mezinárodně vnucenou, uvrhli Německo do zoufalství a hladu. Také vinou této slepoty spatřovali Němci v bavorském kaprálovi svého zachránce, který jim ukázal na židy jako na ty, kdo jsou údajně první odpovědní za tuto hanbu; a pokud ho se stejnou disciplinovaností a oddaností následovali až do konce, bylo to proto, že byli přesvědčeni, že v letech 1936-39 dosáhl „zázraku“, když jim dokázal vrátit živobytí a důstojnost. Jen hrstka nejznalejších pochopila, jak lživá a barbarská byla cena onoho „zázraku“.

Proto je třeba odstupňovat odpovědnost. Mnozí Němci nepochybně dělali pštroší politiku: ale mohli být všichni hrdiny, jako mladí z *"Die Weiße Rose"*. Opravdu rozhodní a informovaní jako oni? Ovšem kolik pak bylo těch, co – po nejtěžším vyhlazovacím období, v letech 1942-44 – skutečně věděli víc, než to co „se říkalo“ v krvácející zemi, kde mladí a mužové byli na frontě nebo mrtví či ve vězení; v zemi, jejímiž obyvateli – odmyslíme-li Gastarbaitery formálně dobrovolníky a cizince, co narukovali do Wehrmachtu a Waffen SS – byli pouze lidé staří, děti hledající chléb a práci a skoro šílené kvůli neustálým kobercovým bombardováním? Tento trpící a bídou zdecimovaný lid by někteří mudrci chtěli po šedesáti letech učit od svých řečnických pultů morální odpovědnosti a hrdinství? Co potom říct o americkém a britském vrchním velení, které naopak o všem vědělo, a přesto ve svých zemích nezvedlo kvóty pro židovskou imigraci?, nikdy skutečně nebombardovalo železniční uzly, po nichž se přepravovaly konvoje nesmírného počtu trpících lidí do továren smrti?

Holocaust poznamenal celou Evropu, znevážil celé lidstvo: bylo by příliš snadné uvalit celou odpovědnost pouze na německý národ!

Právě to chtěl nepochybně vyjádřit bíle oděný muž, pohnutý až k slzám, když mluvil o Božím mlčení. Nad těmito skutečnostmi lze uvažovat jen ve světle lítosti. Neboť nikdo, nikdo se nemůže považovat za zcela nevinného, a proto nikdo nemá právo vynášet soud kolektivní viny.

Jediným soudem tváří v tvář Auschwitz je Kristův kříž: Láska sestupující do hlubin propasti zla, aby osvobodila člověka u kořene, tam, kde se jeho svoboda může bouřit proti Bohu. Současné lidstvo proto nikdy nesmí zapomenout na Auschwitz ani ostatní 'továrny smrti', v nichž se nacistický režim pokoušel odstranit Boha a zaujmout jeho místo! Nesmí podlehnout pokušení rasové nenávisti, která je původcem těch nejhorších forem antisemitizmu! Musí se vrátit k poznání, že Bůh je Otcem všech a nás všechny volá, abychom v Kristu společně budovali svět spravedlnosti, pravdy a míru!“ Taková je výzva bíle oděného muže, jenž z hlubin zdrcujícího mlčení dává vzejít nezlomné důvěře: „Herr, du bist der Gott des Friedens, du bist der Friede selbst...“.

Kardinál Walter Kasper: neoprávněné kritiky papežova projevu v Auschwitz

Kritiky projevu, který papež Benedikt XVI. pronesl v Auschwitz jsou „naprosto neoprávněné“. Tak zní důrazná odpověď kardinála Waltera Kaspera, předsedy papežské rady pro jednotu křesťanů, na kritiku, která povstala z některých židovských komunit na projev papeže v koncentračním táboře Auschwitz.

„Pro německého papeže je cesta do Auschwitz velmi, velmi těžká, – řekl Kasper. „Kdo se v té chvíli zahleděl do jeho tváře ví, o čem mluvím. Mluvit na tom místě bylo pro něj velmi těžké. Nemohl však mlčet. Proto – dodal německý kardinál – je podstatné to, co řekl, ne to, co neřekl“. Kardinál Kasper také informoval o tom, že včera jej navštívilo několik amerických rabínů, kteří papežův projev velmi chválili a kritizovali obvinění, vznesená ostatními rabíny.

Na otázku, proč papež nemluvil v neděli o antisemitizmu, zatímco při střední generální audienci se vrátil k upřesnění pojmu, Kasper sdělil, že „antisemitismus je hřích a kdo antisemitismus neodsuzuje, je hlupák. Pro papeže bylo odsouzení antisemitizmu v Auschwitz zřejmé. Katolické učení – uzavřel Kasper – jasně říká, že antisemitismus je hřích“.

Pokud jde o roli německého národa, „podle katolického učení neexistuje kolektivní odpovědnost za vyhlazení židů, ale neexistuje ani kolektivní absoluce“. Odpověď kardinála Waltera Kaspera, se jasně obrací k těm, kdo vznášejí obvinění vůči papeži za to, že výslovně neukázal na Německo, jako národ odpovědný za vyhlazování v Auschwitz. „Stále jsou lidé, kteří se ptají a čekají odpověď – vyložil kardinál – ale neuvědomují si, že někdo už nad těmito otázkami přemýšlí. Papež si nepočínal jako politik, ale kladl hlubší otázky. Boží mlčení: to byla otázka mnoha židů a u ní se Benedikt XVI. zastavil. Velmi otevřená otázka o skutečnosti, že nacisté chtěli vyhladit Boha. Projev byl vskutku na velmi vysoké, mimořádné úrovni“.

Papež řekl třikrát, že je synem německého národa a vzal na sebe historickou odpovědnost tohoto národa. I já jsem Němec a vím, jaká atmosféra strachu tehdy panovala. Neexistuje však kolektivní odpovědnost, stejně jako neexistuje národní absoluce. Papež řekl, že jde o nesmírné zločiny, ale i Němci byli obětí režimu“.

„L'Ascensione ci chiede la testimonianza coraggiosa per Cristo“

/homílie J. E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic o slavnosti Nanebevstoupení Páně, 25. května 2006 v bazilice sv. Petra v Římě/

Dnes, čtyřicet dní po velikonočích, slavíme Nanebevstoupení Páně, kdy poté, co dal apoštolům poslední naučení, vzal je sebou na Olivovou horu a tady jim ho vzal oblak z očí. Slavnost Nanebevstoupení dokládá už na konci pronásledování Eusebius z Cézareje; svatý Augustin měl dokonce za to, že byla ustanovena už v apoštolských dobách. V Římě se slavila u sv. Petra, v Konstantinově bazilice, nočním oficiem a mší, kterou kolem poledne slavil papež, jenž v doprovodu kardinálů, kněží a lidu se ubíral z Lateránu v procesí, které připomínalo Ježíšovu cestu na Olivovou horu v doprovodu apoštolů, předtím, než vystoupil na nebesa. Nanebevstoupení je tedy vrcholem doby velikonoční. Nejde o mýtus, inspirovaný ptolemaiovským systémem, nýbrž o skutečnost bohatého historického obsahu a teologické hloubky. Ježíš, vzkříšený a oslavený nebeským Otcem, zasedl po jeho pravici a zahájil své panování nad lidmi a vesmírem, když se ujal nebeského království, jež bylo středem jeho kázání na zemi.

V prvním čtení jsme slyšeli, co Ježíš říká apoštolům předtím, než je opustil. Tito pořád myslí na založení politického království

J.E. Mons. Giovanni Coppy, apoštolský nuncius a čestný občan Drysic při eucharistii v kostele Narození Panny Marie v Drysicích, 16. 6. 2001

Mesiáše; ale Ježíše napravuje jejich smýšlení, přikazuje jim, aby zůstali v Jeruzalémě a očekávali Ducha svatého. Představuje jim také program který je čeká a který je stručným shrnutím Skutků apoštolů i celé budoucí činnosti Církve: „Budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano, až na konec země“ (Sk 1,8). Svědky, *martyres*. Je to jasný a náročný misijní program.

Markovo evangelium, kterému jsme právě naslouchali, znovu podává jinými slovy stejné poslání, jež exegeté nazývají „formulací poslání“. S neotřesitelnou autoritou Ježíš posílá apoštoly do celého světa, aby hlásali evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří, bude spasen, kdo neuvěří bude odsouzen. Budou pokračovat v Ježíšově poslání: budou hlásat radostnou zvěst; vyhánět zlé duchy, tak, jak s mesiánskou autoritou jednal Kristus (povšimněme si Ježíšova důrazu na boj se zlými duchy). Budou mluvit novými jazyky – jak k tomu dojde brzy o Letnicích – neuškodí jim ani hadí uštknutí ani žádný jed, budou uzdravovat nemocné. Když je Ježíš vyslal na misi během svého veřejného života, jak uvádějí synoptická evangelia, už tehdy apoštolové vítězili nad démony a uzdravovali nemocné. Nyní se už jejich poslání neomezuje jen na Palestinu, ale rozšiřuje se do všeobecné dimenze.

Může proto říci, že slavnost Nanebevstoupení je oslavou Kristova panování. Ježíš je nejvyšším vládcem lidí a konečným vítězem nad démonem. List Efezanům, ve druhém čtení, představil tuto Kristovu moc v jedinečném kosmickém pohledu. Poté, co Pavel zdůraznil, že Církev je jedna – jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech – říká, že všichni jsme povoláni, abychom na této jednotě pracovali, byť v různých povoláních, neboť Kristus, když vystoupil na nebesa, rozdělil své dary lidem: tak, jako jednoho dne sestoupil do poníženosti lidské přirozenosti, tak nyní vystoupil nad nebesa „aby završil všechno“, totiž, aby všemu s láskou vládl. A to proto, pokračuje list, aby vybudoval Kristovo tělo, abychom tak všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna. Drazí bratři, rozumíme tomu dobře? Všichni jsme povoláni k účasti na Kristově království a k tomu, abychom je šířili ve světě slovem, příkladem, bojem proti zlu. Všichni. Nesmíme stát se založenýma rukama, jak říkají andělé apoštolům, kteří hleděli k nebi, aby znovu spatřili Ježíše. Jsou důrazně vráceni k realitě, teď musejí pracovat a namáhat se.

Drahé sestry, drazí bratři. Docela něco jiného, než mýtus, pradávna kosmologie, něco naprosto jiného než odcizení a útěk od pozemských skutečností. Ne, Nanebevstoupení je odkazem na mocné nasazení pro příchod Božího království. Patříme Kristu. Na křtu se nám dostalo určení být jeho učedníky, zříkat se ďábla a jeho lichotek. **Nanebevstoupení po nás žádá odvážné svědectví Kristu**, v bojích a námáhách. Je to aktuální požadavek. Dnes se ďábel a jeho přísluhovači rozpoutávají stále tvrdší útoky proti království Mesiáše. V celém světě se odehrává boj mezi Kristem a démonem, mezi Kristem a šelmou, mezi Kristem a Antikristem, jak čteme v knize Zjevení. Vzpomínám si ještě na kázání, které měl náš velký učitel teologie v semináři v Albě, v roce 1943, kdy zuřil nacizmus: mnohokrát, k neklidu všech, hlasitě opakoval: „Antikrist je mezi námi!“ A skončil ve vězení. Dnes se boj stal mnohem lítějším. Věda, která se oddělila od mravního zákona, manipuluje člověkem za účelem výzkumu, terapie, či dokonce kosmetiky. Život ztratil jakoukoli cenu. Slabý, bezbranný, protivník, ti všichni jsou eliminováni. Světu vládne násilí, počínaje terorizmem, závody ve zbrojení až po zločiny, k nimž stále častěji dochází ve městech a nyní i mezi příbuznými. Antikrist je mezi námi. Neřest nabývá stále znepokojivějších forem, pedofilie kosí mezi nevinnými, rodina je ohrožena. Projevuje se neslýchané sexuální volnost, stále agresivnějším se stává vábení módy a podívané.

Nedávno se dělal nevidaný mezinárodní reklamní *battage* (humbuk), který háže špínu i na samotnou postavu Krista, převracejíc dějiny a dobré mravy, s pokryteckou omluvou, že koneckonců jde pouze o film, o fantazii. Ale Kristus není fantazie, je to náš Bůh, naše láska, náš král. Ano, bohužel, Antikrist je mezi námi!

Drazí věřící, ptáte se: ale co můžeme dělat, aby tato vlna vulgarity a zvrácenosti nepřevládla? Jistě není to snadné. Ale začněme především u sebe, u našich rodin, zřekněme se veškerého souhlasu se zlem, s ďáblem; je-li třeba, nemějme strach bránit svou víru, s pokorou a vlídností, ale také s rozhodností. Ježíš nás žádá stejně jako apoštoly, abychom byli jeho svědky. Abychom bojovali proti ďáblu.

Ježíš zůstává s námi. Zůstaňme s Ním i my. On nás podpoří v boji. V tajemství nanebevstoupení chápeme, že život věčný je už náš.. jak nám řekl svatý Pavel, i my jsme vystoupili s Kristem na nebesa, a spolu s Ním jsme zasedli po pravici Otce. Už jsme oslaveni, děláme-li čest svému křtu. Přejme si, aby toto bylo plodem dnešního velkého svátku, jenž naplňuje radostí nebe i zemi.

Ascensione e Pentecoste – un tutt'uno

/promluva J. E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic o II. nešporách slavnosti Nanebevstoupení Páně, 25. května 2006 v bazilice sv. Petra v Římě/

Ježíšovo nanebevstoupení je úzce spjato se sestoupením Ducha svatého. Nanebevstoupení a Letnice tvoří jednotu. Ježíš vystupuje na nebesa, aby nám odtud poslal Ducha svatého, jak slíbil při Poslední večeři: „Jestliže neodejdu, Zastávce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám“ (*Jan* 16,7). Duch svatý je tím nejvzácnějším darem, jaký nám Ježíš zanechal, když se vrátil k Otcí. Jiný Utěšitel; druhý On, který přichází, aby pokračoval a v každé době uskutečňoval dílo Krista-Krále v Církvi a ve světě.

Proto se Ježíš obětoval za nás Otcí na kříži. Svatý Efrém Syrský, nazývaný harfou Ducha svatého, má k Nanebevstoupení tento překrásný hymnus: „Ty jsi obětí nebe i země,/ Obětovaný, někdy uctíváný.! Přišel jsi, aby ses stal obětí, /Vystoupil jsi jako jediná oběť,/ Vystoupil jsi, Pane, nesouc svou oběť sebou“ (*Různé hymny*, 18). To je oběť, která nám zasloužila Ducha. Když se Ježíš vrátil na nebesa, ukázal Otcí své rány Beránka, obětovaného už od stvoření světa, jak říká *Apokalypsa*. A Otec, když vidí tato znamení jak šarlat rudě zbarvená, přijímá s dojetím Synovu modlitbu, jak tento řekl před utrpením: „Já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navždycky, Ducha pravdy, který bydlí u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu“ (*Jan* 14,16ss). Milování, nikdy nebudeme sirotky, protože Ježíš, který vystoupil na nebesa, na nás patří s nekonečnou láskou a uvádí nás do nitra samotného Trojjediného Boha, jenž přichází, aby s námi a v nás přebýval.

Žijme v této niternosti, jako děti Otce, Kristovi bratři, chrámy Ducha svatého; mějme na paměti, že máme svou vlast v nebi: avšak s nohama pevně zakotvenýma na zemi, jak říkal bl. Jan XXIII., kde chceme všemi silami spolupracovat na šíření Božího království. Za chvíli se bude v antifoně k Magnificat zpívat: „Ó Králi slávy, jenž jsi dnes jako vítěz vystoupil nade všechna nebesa, nenechávej nás sirotky; pošli nám toho, jehož jsi slíbil, Ducha pravdy, aleluja“. Tato melodie bude naší odpovědí na Ježíšův příslib: „Nenechám vás sirotky!“ Ne, nikdy nezůstaneme sirotky. Ježíš, který vystoupil na nebesa, nám s Otcem posílá Ducha, který přichází, aby obnovil tvář země. Ano, **Nanebevstoupení a Letnice tvoří jednotu**, která k nám promlouvá o bezmezné Boží lásce. „Přijď Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky“.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

Cyrlometodějské slavnosti VELEHRAD 2006

Neděle 2. července - MALÁ POUŤ

7.30 • 10.00 • 11.30 • 15.00 hod. Mše svatá

Úterý 4. července

12.30 – 19.00 Zahájení prezentací prarodinných aktivit, charitativních a nadačních organizací, hnutí a komunit, vzdělávacích zařízení a institucí, ekologických iniciativ. Na Stojanově gymnáziu bude k dispozici výstava fotografií Matky Terezy, prezentace Misijního díla a další. Více info na www.velehrad2006.cz

15.00 Mše svatá pro vozíčkáře

19.00 VEČER LIDÍ DOBRÉ VŮLE

Záštitu převzal Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský

Na koncertě vystoupí přední interpreti různých žánrů z České republiky i ze zahraničí a budou představeny důležité charitativní projekty v naší zemi

19.45 Přímý přenos Českou televizí a Českým rozhlasem 1- Radiožurnálem

20.00 – 24.00 Adorace v bazilice – vedena hnutími a komunitami s přímlovnými modlitbami
Příležitost k osobním rozhovorům

24.00 Mše svatá

Středa 5.července

Slavnost svatých Cyrila a Metoděje

NÁRODNÍ POUŤ VELEHRAD 2006

Mše svaté v bazilice:

6.30 P. Petr Přádka, S. J., farář velehradský

7.30 P. František Hylmar, S. J., provinciál Tovaryšstva Ježíšova

8.30 Novokněží České republiky

9.45 Modlitba růžence v bazilice

10.30 SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ (na nádvoří před bazilikou)

Hlavní celebrant: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský

Kazatel: kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský, primas český

Koncelebrují biskupové Čech, Moravy a Slezska

Slavnostní poutní mše je přenášena Českou televizí a Českým rozhlasem Praha

15.00 Byzantsko-slovanská liturgie svatého Jana Zlatoústého v bazilice

Příležitost ke svátosti smíření je v bazilice i na nádvoří

Doprava poutníků poutními autobusy je možná až na Velehrad

Zdravotní službu zajišťuje:

Maltéžská pomoc, o. p. s.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 11. – 18. června 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 11. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	PUSTIMĚŘ 8.00	za Františka a Marii JAN-SKÝCH, dva syny, snachu a rod. PŘI MŠI SV. PŘIJME SVÁTOST KŘTU Tomáš BAJER
		DRYSICE 9.30	za + Marii SYNKOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Bohuslava MARÁKA, rodiče a bratry
PONDĚLÍ 12. června	PONDĚLÍ 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Františka MLÝNKA, manž., dceru, vnuka, živou a + rodinu
ÚTERÝ 13. června	SV. ANTONÍN Z PADOVY, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za Antonína KOLAŘÍKA, manž., syna zetě a duše v oč.
STŘEDA 14. června	STŘEDA 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00	za + Antonína KREJČÍ, maNželku a celou + rodinu
ČTVRTEK 15. června	ČTVRTEK 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Antonína JANSKÉHO, bratra, snachu a rodiče
PÁTEK 16. června	PÁTEK 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu MAHDALOVU, BENÍČKOVU, Josefa GAZDÍKA a duše v očištění
SOBOTA 17. června	SOBOTA 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 15.00	svátost smíření dětí přistupujících k 1. sv. přijímání a jejich rodičů
	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ	PODIVICE 18.00	za +rodiče KROMBHOLZOVY a celou zemřelou rodinu
NEDĚLE 18. června	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ	DRYSICE 8.00	za + Annu TOUŠOVOU, manžela a rodiče
		PUSTIMĚŘ 9.30	na poděkování za 55 let manželství a 75 let života
		PROCESÍ CORPUS DOMINI: ROTUNDA, KAPLE SV. ANNY, P. M. LURDSKÁ, KOSTEL	

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 6.600,-Kč;

DRYSICE: 2.500,-Kč;

PODIVICE: 2.400,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ČERVEN

1. Aby křesťanské rodiny s láskou vítaly každé dítě a láskou zahrnovaly staré a nemocné, kteří potřebují jejich péči a pomoc.
2. Aby pastýři i věřící křesťané chápali mezináboženský dialog a inkulturaci evangelia jako každodenní službu, kterou mají konat pro evangelizaci národů.
3. Abychom u příležitosti 50. výročí encykliky „Haurietis aquas“ znovu objevili pravou úctu k Božskému Srdci Páně.
4. Abychom se ve škole Panny Marie, eucharistické ženy, naučili aktivní a odpovědné účasti na slavení mše svaté zvláště v den Páně.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.